II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 30 juli 1996

om statligt stöd till Compañía Española de Tubos por Extrusión SA, med säte i Llodio (Álava)

(Endast den spanska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(97/21/EKSG, EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, särskilt artikel 4 c i detta,

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2, första stycket i detta,

med beaktande av kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG av den 27 november 1991 om upprättande av gemenskapsregler för stöd till stålindustrin [1], särskilt artikel 6.4 i detta,

efter att ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig i enlighet med artikel 93.2 i fördraget och enligt artikel 6.4 i det ovan nämnda beslutet samt med beaktande av de inkomna synpunkterna, och

med beaktande av följande:

I

Det spanska företaget Compañía Española de Tubos por Extrusión SA (nedan kallat "Tubacex") är ett privatägt företag med säte i Llodio (Álava) som tillverkar sömlösa rostfria stålrör. Företaget har även ett ståltillverkande dotterbolag, Acería de Álava, som ligger i Amurrio (Álava).

Efter att ha dragits med allvarliga ekonomiska svårigheter under senare år förklarades Tubacex i juni 1992 enligt spansk lagstiftning tillfälligt insolvent och ställde in alla betalningar. I oktober 1993 upphävdes inställelsen av betalningarna genom en uppgörelse med fordringsägarna som huvudsakligen beviljade att konvertibla obligationer gavs ut som betalning för skulden.

Efter en omfattande förberedande undersökning av de olika aspekterna av företagets finansiella omstrukturering och andra frågor i samband med detta beslöt kommissionen den 25 februari 1995 att inleda det förfarande som avses i artikel 93.2 i EG-fördraget och i artikel 6.4 i kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG (nedan kallat "gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin") med hänsyn till

i) eventuella inslag av stödkaraktär i fråga om försäljning av mark till den baskiska regeringen (hävande av socialförsäkringskassans ["Seguridad Social"] kvarstad plus 220 miljoner spanska pesetas som har betalats av den baskiska regeringen),

ii) eventuella inslag av stödkaraktär avseende skuldupp-görelser med lönegarantifonden (Fogasa), och

iii) Tubacex finansiella omstrukturering, främst avseende eventuella inslag av stödkaraktär i fråga om socialförsäkringskassans och andra offentliga myndigheters medverkan till att betalningsinställelsen hävdes, särskilt vad beträffar omvandlingen av skulderna till aktiekapital, hävandet av inteckningar och besluten om kvarstad för att göra det möjligt att ställa fasta tillgångar som säkerhet för en utgivning av konvertibla obligationer.

[1] EGT nr L 362, 31.12.1991, s. 57.

I en skrivelse av den 10 mars 1995 informerade kommissionen den spanska regeringen om sitt beslut att inleda förfarandet. Övriga medlemsstater och berörda parter informerades genom offentliggörandet av skrivelsen i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (1).

II

Den 10 april 1995 svarade den spanska regeringen skriftligen på kommissionens skrivelse om inledandet av förfarandet, varvid nya handlingar medsändes till stöd för deras sak, av vilka framgick att inga av de undersökta aspekterna utgjorde något statligt stöd (för en mer detaljerad beskrivning av yttranden från den spanska regeringen, se avdelningarna III och IV i detta beslut).

Under förfarandets gång mottog kommissionen synpunkter från följande andra medlemsstater och berörda parter: Österrike (en rörfabrikant), Tyskland (nationella rörproducentföreningen och finansministeriet), Frankrike (nationella rörproducentföreningen), Italien (nationella rörproducentföreningen), Spanien (nationella rörproducentföreningen) och Förenade kungariket (en rörfabrikant). Den brittiska regeringen lämnade även synpunkter, som dock inte inkom förrän den 7 december 1995, dvs. efter det att tidsfristen för inlämnandet hade gått ut, vilket gjorde att man inte kunde ta hänsyn till dessa synpunkter.

Med undantag av de spanska stålproducenternas förening, enligt vilken det inte fanns några inslag av stöd, stödde alla berörda parter kommissionens beslut att inleda förfarandet. Enligt kommissionens åsikt utgjorde de aspekter som undersöktes statligt stöd. Den hävdade dessutom att företaget troligen också hade beviljats andra stöd som inte omfattas av detta förfarande.

De synpunkter som framfördes av den österrikiske rörproducenten avsåg ett annat företags verksamhet som inte berördes av förfarandet.

Det tyska finansministeriet ifrågasatte socialförsäkringskassans beslut att avstå från sina rättigheter som fordringsägare med förmånsrätt, att upphäva de preliminära besluten om kvarstad i allmänhet och att samtycka till försäljningen av mark till den baskiska regeringen i synnerhet. Ministeriet ifrågasatte även lönegarantifondens (Fogasa) beslut att godta intecknade tillgångar som säkerhet för lån. Alla dessa frågor tydde, enligt det tyska ministeriets uppfattning, på att det fanns möjliga inslag av stödkaraktär som strider mot konkurrensreglerna.

Den tyska rörproducentföreningen hävdade att Tubacex sedan 1990/1991 påtagligt hade ökat sina andelar på den gemensamma marknaden, även den tyska, genom att tillämpa underpriser (dumpade priser), ett förfarande vilket enligt deras åsikt endast kunde genomföras genom stödåtgärder eller med förväntningar på att sådana skulle erhållas.

Den franska rörproducentföreningen refererade till försämringen av Tubacex ekonomi sedan 1990 och undrade hur det kunde vara möjligt att företaget fortsatte sin verksamhet utan stöd, eftersom företaget enligt deras åsikt skulle ha tvingats i konkurs utan ett sådant stöd. Enligt rörproducentföreningens åsikt var det av avgörande betydelse att kommissionen visste vilka företagets aktieägare och fordringsägare var. Föreningen ansåg också att det nya dotterbolaget, Tubacex Tubos Inoxidables, hade beviljats olagligt stöd, och uttryckte sin oro över de kontinuerliga uppgifterna i massmedia avseende statligt stöd för en mer omfattande omstrukturering av sektorn för sömlösa stålrör inom en ny företagsgrupp, Unión de Tubos Vascos (UTV), som förutom Tubacex skulle omfatta Tubos Reunidos och Productos Tubulares.

Den italienska stålproducentföreningen refererade till Tubacex förluster under de senaste åren och hävdade att företaget, genom att dumpa priserna, påtagligt hade ökat sina andelar på den italienska marknaden under perioden 1991 – 1993, en tendens som höll i sig efter företagets finansiella omstrukturering. Enligt deras åsikt måste en sådan strategi ha kunnat räkna med ett statligt stöd.

Den brittiske producenten beklagade sig också över att ha lidit förluster på grund av den konkurrens som denne utsatts för av Tubacex, och som grundades på prissänkningar med hjälp av statligt stöd. Enligt hans åsikt kunde socialförsäkringskassans handlande betecknas som stöd, eftersom dess skuld hade ackumulerats till icke marknadsmässig ränta och kassan inte hade tillvaratagit sin förmånsrätt samt att den genom att upphäva besluten om kvarstad minskat sina möjligheter att driva in skulden i fråga. Genom att godta de konvertibla obligationerna kunde den inte heller få tillbaka hela den utestående skulden. Man ansåg också att den omläggning av lånen som hade skett tidigare och den som skedde efter betalningsinställelsen innehöll ett inslag av statligt stöd, eftersom de marknadsmässiga räntorna var högre än de som faktiskt tillämpades. Enligt deras åsikt var inte heller Fogasas lånevillkor i enlighet med marknadsmässiga räntevillkor.

Vad beträffar försäljningen av mark till den baskiska regeringen undrade den brittiske rörproducenten hur socialförsäkringskassans beslut om kvarstad och Banco de Crédito Industrial (BCI) inteckningar kunde hävas före försäljningen och varför man inte hade utlyst ett öppet anbudsförfarande.

Dessutom ansåg samme producent att andra åtgärder, bland annat en del lån från statliga banker som fanns med i räkenskaperna för perioden 1986 – 1989, kunde betecknas som statligt stöd. Han ställde sig särskilt frågande till de slutsatser som kommissionen hade dragit i sin preliminära undersökning, enligt vilka man inte hade beviljat något stöd i samband med andra interna omstruktureringsåtgärder, såväl som den mer omfattande omstruktureringen av sektorn, med anledning av de nya uppgifter som hade förekommit i massmedia om att den baskiska regeringen hade beslutat bevilja 3 306 miljoner pesetas i samhällsstöd för denna omstrukturering.

(1) EGT nr C 282, 26.10.1995, s. 3.

De synpunkter som har inkommit meddelades den spanska regeringen i en skrivelse från kommissionen daterad den 24 januari 1996.

III

Den spanska regeringen svarade skriftligen den 16 februari 1996, varvid den höll fast vid sin uppfattning att inget statligt stöd hade förekommit, eftersom den handläggning som Tubacex och Acería de Álavas ärende hade fått följde de allmänna reglerna. Till stöd för sin sak lade den spanska regeringen fram uppgifter som särskilt berörde den typ av skuld som Tubacex hade till staten, de prioriterade fordringsägarnas identitet, socialförsäkringskassans handlande vid godtagandet av överenskommelsen mellan fordringsägarna (inklusive orsaken till att den avsade sig sin förmånsrätt och upphävde kvarstaden på Tubacex tillgångar), räntesatsen som tillämpades på skulden till socialförsäkringskassan, upphävandet av BCI/BEX (Banco Exterior de España) inteckningar, försäljningen av mark till den baskiska regeringen, lånearrangemangen med Fogasa och de avbetalningar på lånen som hade skett (i avdelning IV i detta beslut analyseras den berörda informationen närmare). Dessutom gav den spanska regeringen flera synpunkter på de berörda parternas påståenden. Rent allmänt ifrågasatte de spanska myndigheterna de synpunkter som avsåg omfattningen av Tubacex ekonomiska svårigheter och påståendet att Tubacex skulle ha dumpat priserna med stöd av staten för att skaffa sig större marknadsandelar, och vidhöll att Tubacex ökade marknadsandelar i grunden berodde på dess framgångsrika försäljningspolitik. De vidhöll också svårigheten att genomföra prisjämförelser med hänsyn till att rostfritt stål har olika kvalitetstyper, en del billigare och andra dyrare.

Eftersom den information som hade lämnats var ofullständig i vissa avseenden, begärde kommissionen nya förtydliganden i en skrivelse av den 5 mars 1996. Som svar på denna begäran och andra som senare formulerades inkom den spanska regeringen med kompletterande uppgifter i skrivelser daterade den 26 mars, 30 maj, 13 juni och 24 juni 1996.

IV

Med utgångspunkt från tillgängliga uppgifter kan följande fakta konstateras vad gäller de aspekter som undersökts:

Försäljningen av mark till den baskiska regeringen

När kommissionen påbörjade sin undersökning påpekade den att försäljningen, med utgångspunkt från en rad uppgifter i massmedia, föreföll ha genomförts mycket snabbt, att man inte hade genomfört ett öppet anbudsförfarande, att marken hade intecknats som säkerhet för lån i BCI och belagts med kvarstad för socialförsäkringskassans räkning strax före försäljningen och att man inte kände till vad som senare hänt med marken. Man uttalade tvivel avseende markens värde och socialförsäkringskassans samtycke till försäljning av tillgångar som var belagda med kvarstad utan att i samband därmed se till att dess fordringar på företaget återbetalades. Kommissionen drog slutsatsen att det fanns en sannolikhet att försäljningspriset innehöll inslag av statligt stöd.

Den spanska regeringen påpekade i sitt yttrande att förhandlingarna om markförsäljningen påbörjades i början av 1993, vilket gör att försäljningen inte skedde så snabbt som det hade framställts i pressen. Den mark som såldes (69 555 m²) utgjorde en del av ett större markområde, beläget i Amurrio (från vilket den hade avstyckats), vilket i sin helhet omfattade en yta på 243 629 m² av Tubacex egendom som var belagd med kvarstad till förmån för socialförsäkringskassan. Dessutom var marken intecknad som säkerhet för lån i den statliga banken BCI.

Efter försäljningen den 1 juni 1993 tillföll marken Amurrioko Industrialdea, ett bolag som hade bildats för uppförandet av en industripark. Av denna mark såldes 4 000 m² till det privata företaget Hormigones Alaveses i juli 1994. Den första fasen av byggnationen på den resterande delen av området påbörjades i januari 1995 (med uppförande av industrilokaler och kontor på en yta av ungefär 3 000 m²). Arbetet kommer att fortsätta under innevarande år med uppförande av ytterligare industrilokaler på 5 400 m².

Den spanska regeringen håller fast vid att det pris som betalades låg under marknadspriset. Genom handlingarna som bekräftar avstyckningen har marken visserligen värderats till 70 miljoner pesetas men denna siffra avspeglar endast det bokförda anskaffningsvärdet. Man har lagt fram underlag som bevis för andra mycket högre värderingar. Den första värderingen utgjordes av en oberoende värdering som hade tagits fram för Tubacex räkning för att skydda företagets intressen i affärsförhandlingarna. I denna värdering, daterad den 24 maj 1993, upptogs av misstag inte en markremsa på andra sidan landsvägen. Den värderade marken motsvarade emellertid de 69 555 m² som senare såldes den 1 juli 1993 för 220 350 000 pesetas. Efter den 9 november 1993 utfördes en ny värdering som utfördes av oberoende experter från handelsregistret i Álava enligt aktiebolagslagens krav i syfte att fastställa egendomens värde för att den skulle kunna räknas in i det nybildade företagets Amurrioko Industrialdeas tillförda apportegendom. Vid detta tillfälle värderades marken till 260 miljoner pesetas.

Utöver detta har de spanska myndigheterna också lämnat in handlingar avseende en skattemässig värdering av marken som genomfördes av de lokala myndigheterna i Amurrio i februari 1995 samt avseende priset som Hormigones Avaleses betalade i juli 1994 för markområdet på 4 000 m².

I följande uppställning kan de olika värderingarna jämföras:

(spanska pesetas)

	Taxering	Pris/m²
Vädering i maj 1993	317,25 miljoner	5 000/m²
Försäljningspris i juni 1993	220,35 miljoner	3 168/m²
Vädering i november 1993	260 miljoner	3 738/m²
Skattemässig vädering i februari 1995		4 024/m²
Försäljningspriset på det markområde på 4 000 m² som såldes i juli 1994	14,4 miljoner	3 600/m²

Vad beträffar den uteblivna öppna anbudsinfordran vidhåller den spanska regeringen att allmän praxis vid företagsförsäljning innebär att försäljningen grundas på direktkontrakt, vilket är till förmån både för säljaren och köparen; alltså handlade det i detta fall om ett giltigt förfarande som genomfördes efter godkännande från de sysslomän som hade utnämnts av domstolen vid betalningsinställelsen

Enligt den spanska regeringen hävdes BCI:s inteckningar i den största delen av marken den 21 maj 1993, eftersom de lån som de utgjorde säkerheter för (såväl kapitalbeloppet som ränta) redan hade betalats i sin helhet. Amorteringarna ökades under flera år före betalningsinställelsen i juni 1992, med undantag av de tre sista delbetalningarna av ett lån på 960 miljoner pesetas som härrörde från 1986 vilka betalades den 1 juli 1992, den 1 oktober 1992 respektive den 1 januari 1993 (dessa omfattades inte av betalningsinställelsen). Den 3 juni 1993 samtyckte socialförsäkringskassan till att upphäva sin kvarstad på den mark som hade sålts, eftersom den skuld som gav upphov till kvarstaden delvis hade återbetalats (med medgivande från sysslomännen) genom inkomsterna från försäljningen, varvid kassan behöll kvarstaden avseende det större markområdet (från vilket den sålda marken hade avstyckats) och på andra egendomar som säkerhet för skulderna.

Lånen från Fogasa

När kommissionen inledde undersökningen var den inte säker på att villkoren för lånen från Fogasa, som beviljades i juli 1992 (efter betalningsinställelsen) och 1994, hade getts på marknadsmässiga villkor. Kommissionen ansåg också att avtalen om lånegarantier (genom inteckningar i fast egendom) krävde en mer ingående undersökning.

I sitt yttrande påpekar den spanska regeringen att lånen helt och hållet hade beviljats enligt de regler som gäller för Fogasa och att de inte utgjorde någon statlig stödåtgärd.

Fogasa är ett oberoende organ som kontrolleras av Arbets- och socialförsäkringsministeriet och finansieras genom arbetsgivaravgifter. Dess huvudsakliga uppgift är att betala löner och bidrag till arbetstagare i konkurs- eller krisdrabbade företag som inte själva är i stånd att betala. Fogasa beviljar inte lån till de drabbade företagen men tillgodoser alla berättigade ansökningar från arbetstagare genom att betala ut kontanta medel och sedan kräva tillbaka dessa från företagen.

I detta särskilda fall begärde arbetstagarna i de drabbade företagen utbetalning av innestående löner omedelbart efter betalningsinställelsen. Efter förhandlingar om denna utbetalning undertecknade Fogasa, Tubacex och Acería de Álava ett avtal den 10 juli 1992 enligt vilket lönegarantifonden skulle betala arbetstagarnas preliminära löner till ett belopp av 444 327 300 pesetas. Företagen förpliktade sig att betala tillbaka detta belopp plus 211 641 186 pesetas i ränta. Amorteringsperioden för den uppkomna skulden var åtta år och räntesatsen 10 % rak ränta per år som skulle betalas i halvårsbelopp om 40 998 011 pesetas. Den 8 februari 1993, när arbetstagarna redan hade fått betalt, undertecknades en reviderad skulduppgörelse, enligt vilken det definitiva kapitalbeloppet uppgick till 376 194 837 pesetas plus 183 473 133 pesetas i ränta, som skulle amorteras i sexton halvårsvisa delbetalningar till en räntesats på 9 % från och med den 1 augusti 1993. De återbetalningspliktiga delbeloppen (inklusive ränta) varierade mellan 33 miljoner pesetas från början och 37 miljoner pesetas mot slutet av betalningsperioden (räntebetalningarna sjönk gradvis).

Till följd av ett socialförsäkringsavtal med arbetstagarna ingicks den 10 mars 1994 ett nytt låneavtal som omfattade 465 727 750 pesetas plus 197 580 900 pesetas i ränta. Amorteringsperioden var åtta år och räntesatsen 9 % rak ränta från och med den 30 december 1994. Räntor skulle betalas under de tre sista åren och 71% av amorteringarna på kapitalbeloppet skulle först påbörjas den 30 december 1998. Enligt de spanska myndigheterna föreslog företaget efter att ha undertecknat detta andra låneavtal att omedelbart betala 4 194 839 pesetas som härrörde från det första låneavtalet och nya avtal om prioritetsgaranti i förbindelse med detta (se längre fram).

Den 3 oktober 1994 ingicks ett reviderat låneavtal enligt vilket den slutliga skulden uppgick till 496 491 521 pesetas plus 205 335 378 pesetas i ränta vilket skulle återbetalas på åtta år med början den 30 december 1994. Räntorna skulle inte börja betalas förrän de tre sista åren och 70 % av amorteringarna på kapitalbeloppet påbörjas den 30 december 1998.

Det första låneavtalet garanterades ursprungligen av en inteckning från den 5 augusti 1992 i Tubacex mark i Llodio på 56 627,64 m² vilken redan hade intecknats i den statsägda banken BCI och var belagd med socialförsäkringskassans kvarstad. Senare upphävdes kvarstaden och inteckningen och den 16 februari 1994 ersattes dessa med en inteckning av ett markområde som tillhörde Tubacex Taylor Accesorios SA (TTA), som av oberoende värderare hade värderats till 800 miljoner pesetas, samt en markegendom tillhörande Acería de Álava värderad till 310 miljoner pesetas. Enligt de spanska myndigheternas bedömning täckte dessa båda egendomar (1 110 miljoner pesetas) gott och väl de två lånegarantierna.

De olika kreditöverenskommelserna med tillhörande villkor åskådliggörs genom följande uppställning:

Avtalsdatum	Kapitalbelopp (i spanska pestas)	Ränta (i spanska pestas)	Räntesats	Övriga villkor
Avtal 1				
10 juli 1992	444 327 300	211 641 186	10 %	Identiska delbetalningar på 40 998 011 pesetas
8 februari 1993	376 194 873	183 473 133	9 %	Praktiskt taget lika delbetalningar som varierar mellan 33 och 37 miljoner fr.o.m. den 1.8.1993
16 februari 1994	372 000 000	154 138 830	9 %	Upphävande av de identiska delbetalningarna. Förfallodatum för den första delbetalningen: den 30.6.1994. 79 % av skuldbeloppet samt räntor skall återbetalas med början den 30.6.1999.
Avtal 2				
10 mars 1994	465 727 750	197 580 900	9 %	Förfallodatum för den första delbetalningen den 30.12.1994. Räntorna förfaller till betalning först den 30.12.1999. 71 % av skuldebeloppet börjar inte amorteras förrän den 31.12.1998.
3 oktober 1994	469 491 521	205 335 378		Inga betydande förändringar.

De spanska myndigheterna bekräftar att Fogasa beviljade lånen i enlighet med kungligt dekret nr 505/85 av den 6 mars 1985 och en ministerförordning av den 20 augusti 1985, som fastställer detaljerade bestämmelser för tillämpningen av artikel 32 i detta dekret genom vilket Fogasa tillåts ingå avtal som säkrar återbetalningen av de belopp som har utbetalats till arbetstagarna.

Enligt kommissionens tolkning av dessa avtal har Fogasa full rätt att uppskjuta eller dela upp dessa återbetalningar på upp till åtta år med möjlighet till en betalningsfri period som inte får överstiga sex månader. Borgenären tillskrivs ränta på de uppskjutna betalningarna enligt den så kallade "lagstadgade räntesatsen".

Den lagstadgade räntesatsen uppgick till 9 % vid den tidpunkt då de första låneavtalen ingicks 1992 och 1994, och var den räntesats som faktiskt tillämpades. Enligt de spanska myndigheterna har företagen uppfyllt de ursprungliga betalningsvillkoren i båda fallen, men de har inte lämnat in uppgifter angående de återbetalningar som avser de tidigare versionerna av låneavtalen.

Hävning av betalningsinställelsen

När kommissionen beslöt inleda undersökningen ansåg den att de statliga fordringsägarnas delaktighet i hävandet av den ursprungliga betalningsinställelsen skulle kunna innebära ett statligt stöd, i synnerhet vad beträffar socialförsäkringskassans beslut att avsäga sig sin förmånsrätt som prioriterad fordringsägare, sättet att sköta skuldförvaltningen och den uppgift den tog på sig (tillsammans med den statligt ägda banken BCI) att i tid häva inteckningarna och kvarstaden på de tillgångar som hade ställts som säkerhet för att utgivning av konvertibla obligationer skulle kunna ske, särskilt om man beaktar att Tubacex ådragit sig skulder till socialförsäkringskassan efter inställelsen av skuldåterbetalningarna, vilka hade till följd att nya beslut om kvarstad infördes (vilka senare hävdes) och att det blev nödvändigt att teckna ett nytt avtal för omläggningen av dessa nya skulder.

I sitt yttrande har den spanska regeringen framhållit uppgifter som, enligt den slutliga förteckningen av fordringsägare som utarbetades av de sysslomän som domstolen utsåg i april 1993, bekräftar att den totala skulden i Tubacex uppgår till 16 932 977 026 pesetas och i Acería de Álava till 3 501 435 639 pesetas. De prioriterade fordringsägarna hade fordringar på 2 107 068 319 pesetas respektive 1 065 845 399 pesetas; nästan 2 115 miljoner pe-

setas (eller ca 12,5 % av hela den sammanlagda skulden till fordringsägarna) hänförde sig till offentliga myndigheter, av vilka den största fordringsägaren var socialförsäkringskassan. Skulderna till denna uppgick till 1 017 877 003 pesetas för Tubacex räkning och 129 521 620 pesetas för Acería de Álavas räkning.

Enligt de spanska myndigheterna har socialförsäkringskassan hela tiden tillämpat en lagstadgad räntesats plus dröjsmålsräntor för sen inbetalning i enlighet med vad som fastställs i tillämplig lagstiftning.

Sammansättningen av skulden till socialförsäkringskassan omfattade alltså tidigare skulder (från tiden före 1991) på vilka tillkommit ränta och dröjsmålsräntor, skulder för 1991 (på vilka man tillämpat vissa dröjsmålsräntor) och från 1992 fram till betalningsinställelsen. Situationen åskådliggörs genom följande översikt:

(i spanska pesetas)

	Tubacex	Acerá de Álava
Upplupen skuld		
Ursprungligt belopp	165 689 700	
Räntor	88 748 398	
Dröjsmålsränta	50 967 073	
Skuld från 1991		
Ursprungligt belopp	350 203 353	
Dröjsmålsräntor	58 709 151	
Skuld till och med maj 1992		
Ursprungligt belopp	303 559 328	94 376 303
Räntor		15 229 747
Dröjsmålsräntor		19 915 570
Totalt	1 017 877 003	129 521 620

Socialförsäkringskassan anslöt sig till fordringsägarnas kreditöverenskommelse den 30 september 1993, efter det att övriga fordringsägare hade godtagit förslagen i perioden 15 juni - 2 september 1993. Så som påpekades när förfarandet påbörjades avsåg den största delen av de skulder som överenskommelsen berörde skulder till privata fordringsägare. Bland dessa fanns icke identifierbara innehavare av obligationer med ett tillgodohavande på 3 621 198 pesetas. De spanska myndigheterna har inlämnat närmare uppgifter om dessa obligationsinnehavare, som förefaller bevisa att minst 85 % av skulden hade kontrakterats med privata fordringsägare.

De spanska myndigheterna vidhåller att socialförsäkringskassan följaktligen inte spelade någon avgörande roll vid denna överenskommelse.

Skulden till socialförsäkringskassan tillgodogjordes på följande sätt:

(spanska pesetas)

	Tubacex	Acería de Álava
Betalning per check	227 319 289	28 925 658
Konvertibla obligationer (mot säkerhet)	620 530 000	78 960 000
(utan säkerhet)	105 960 000	13 480 000
Reverser	64 067 714	8 155 962
Totalt	1 017 877 003	129 521 620

De spanska myndigheterna påpekade att Tubacex obligationer såldes i juli 1994 varefter socialförsäkringskassan kunde driva in denna del av skulden (inkomsterna uppgick till 772 186 789 pesetas). Den resterande delen uppgående till 64 067 714 pesetas förfaller till betalning mellan år 2005 och 2008 i fyra årliga delbetalningar på lika stora belopp.

Vad beträffar frågan om varför socialförsäkringskassan valde att avsäga sig sin förmånsrätt genom att samtycka till kreditöverenskommelsen hävdar de spanska myndigheterna att

— socialförsäkringskassan själv hade rätt att välja att delta i sådana överenskommelser (kungligt dekret nr 1517/91) och hade gjort detta i andra liknande situationer,

— status som prioriterad fordringsägare endast är relativ,

— socialförsäkringskassan drog slutsatsen att det skulle vara fördelaktigare att delta i överenskommelsen, för att få betalt, än att hävda sin rätt som förmånstagare,

något som kunde ha lett till en likvidation av företagen med efterföljande sociala problem,

— man inte efterskänkte någon del av skulden,

— man förväntade sig att säkra återbetalning (vilket också skedde).

Under förfarandet formulerades också frågor som rörde socialförsäkringskassans (och andra statliga fordringsägares, t.ex. BEX/BCI och Fogasa) beslut att häva besluten om kvarstad och inteckningarna av tillgångarna i Tubacex, som gjorde det möjligt för företaget att ställa dem som säkerhet för utgivningen av konvertibla obligationer, och på så sätt säkerställa att överenskommelsen godkändes (på det här sättet garanterades 10 miljarder pesetas av de 11,5 miljarder pesetas som obligationsemissionen uppgick till).

Enligt kommissionens analys av de tillgängliga uppgifterna utgjordes de tillgångar som hade intecknats eller belagts med kvarstad av följande:

Fast egendom	Institution	Upphävandedatum
243 029 m² Amurrio (utom Acería de Álava)	BCI	21.5.1993
(inklusive 69 555 m² som sålts till den baskiska regeringen)	socialförsäkringkassan	3.6.1993 (del av mark som sålts till den baskiska regeringen) och 18.11.1993 (återförd den 25.1.1994 vad beträffar de skulder som uppkom från maj 1992 till maj 1993)
		nytt upphävande den 25.3.1994
6 270 m² in Amurrio	socialförsäkringskassan	18.11.1993
	BCI	18.11.1993
50 627,64 m² in Llodio	BCI	25.4.1994
	socialförsäkringskassan	18.11.1993 (återförd den 20.12.1993 vad beträffar de skulder som uppkom från maj 1992 till maj 1993; nytt upphävande den 24.3.1994)
	Fogasa	9.3.1994 (ersatt med marker tillhörande TTA och Acería de Álava)
5 879,66 m² in Llodio	BCI	25.4.1994
	socialförsäkringskassan	18.11.1993 (återförd i december 1993 vad beträffar de skulder som uppkom från maj 1992 till maj 1993; nytt upphävande den 24.3.1994)

Den 6 maj 1994 emitterades konvertibla obligationer (10 miljarder pesetas mot säkerhet) och operationen kompletterades med en rad säkerheter i form av inteckningar på alla de ovan nämnda tillgångarna och dessutom ett markområde i Amurrio på 12 400 m² samt rätten att belägga aktier i Tubacex Comercial och Acería de Álava med kvarstad (upp till ett blandat belopp på 3 000 miljoner pesetas).

Enligt de spanska myndigheterna kunde BCI:s inteckningar hävas eftersom de lån för vilka de utgjorde säkerhet hade återbetalats (inkluderade i ett lån på 960 miljoner pesetas från 1992 och 1993 som inte omfattades av betalningsinställelsen). Vad beträffar hävandet av socialförsäkringskassans beslut om kvarstad uppgav de spanska myndigheterna att socialförsäkringskassan enligt artikel 5 i kreditöverenskommelsen var skyldig att upphäva kvarstaden avseende de lån som berördes av överenskommelsen. Dessutom ersattes kvarstaden i själva verket av en inteckning som ställdes som säkerhet för utgivningen av de konvertibla obligationerna och på så sätt skyddade socialförsäkringskassan sina intressen.

När det gäller frågan om varför socialförsäkringkassan handlade som den gjorde med tanke på att Tubacex hade tagit på sig nya skulder efter det att betalningsinställelsen hade inträtt, vilket tvingade socialförsäkringskassan att åter besluta om kvarstad (senare upphävda), förklarade de spanska myndigheterna att dessa nya beslut om kvarstad beträffande skulden som hade uppkommit efter betalningsinställelsen, ersattes av en pantförskrivning daterad den 22 mars 1994 på hela aktiebeloppet i Tubacex Tubus Inoxidables SA (TTI) till vilket man hade överfört alla skulder och tillgångar som avsåg produktionen av rostfria

stålrör för Tubacex räkning uppgående till ett nettobelopp (enligt en utomstående expert) på mer än 2 500 miljoner pesetas, dvs. mer än tillräckligt för att täcka lånet.

Vad beträffar den omläggning av lånet som skedde efter betalningsinställelsen uppgav slutligen de spanska myndigheterna att socialförsäkringskassan i enlighet med den allmänna socialförsäkringslagen, som godkändes genom kungligt dekret nr 1517/91 av den 11 oktober 1991, kan bevilja uppskov med återbetalningarna eller avtala om delbetalningar varvid den lagstadgade räntesatsen tillämpas. Den 25 mars 1994 och den 12 april 1994 undertecknades sådana avtal med Acería de Álava respektive Tubacex. Villkoren var följande:

	Kapitalbelopp (i spanska pesetas)	Räntesats (i %)	Övriga villkor
Acerá de Álava	274 409 604	9	Återbetalas på fem år med stigande månatliga belopp; 51% av kapitalbeloppet förfaller till betalning först efter fem år
Tubacex	1 409 957 329	9	

Förutom att kommentera de aspekter som undersöktes under förfarandet bemötte också den spanska regeringen de synpunkter som hade formulerats av berörda parter om att företaget skulle ha erhållit andra stöd, varvid de hävdade att dessa frågor hade uteslutits från förfarandet och höll fast vid att något sådant stöd inte hade beviljats. De spanska myndigheterna betonade i synnerhet att kostnaderna för rationaliseringsåtgärderna, såsom nedskärning av personalstyrkan, hade finansierats genom företagets egna medel (förstärkning av aktiekapitalet på 2 251 miljoner pesetas i december 1993 och avyttring av tillgångar). Vidare påminde myndigheterna om att den baskiska regeringen trots att den övervägde möjligheten att bevilja arbetsmarknadsstöd till Tubacex inom ramen för en större omstrukturering av Tubacex, Tubor Reunidos och Productos Tubulares, ännu inte hade fattat något som helst beslut i den frågan. Slutligen tillbakavisade myndigheterna påståendena om att TTI skulle ha tagit emot olagligt stöd.

Med utgångspunkt i den tillgängliga informationen finner kommissionen för gott att de ytterligare påståenden som har gjorts av berörda parter inte tas upp i samband med förfarandet och att det för närvarande inte finns tillräckliga motiv för att fortsätta undersökningen, då det inte finns några tillräckliga bevis för påståendena.

V

Kommissionen skall besluta om de olika aspekterna som undersöks genom detta förfarande innebär ett statligt stöd i enlighet med vad som avses i artikel 92.1 i EG-fördraget och i bestämmelserna om stöd till stålindustrin. Mot bakgrund av den tillgängliga informationen är kommissionens uppfattning följande:

Försäljning av mark till den baskiska regeringen

Eftersom BCI:s inteckningar och socialförsäkringskassans beslut om kvarstad kunde hävas till följd av att de lån för vilka de utgjorde säkerhet hade återbetalats eller ersatts med annan säkerhet och att försäljningen skedde med tillstånd från sysslomännen (som särskilt företrädde fordringsägarnas intressen), är kommissionen beredd att godta att denna form av försäljning inte utgör ett statligt stöd.

Vad beträffar det slutliga försäljningspriset genomfördes beklagligtvis ingen öppen anbudsinfordran, vilket skulle ha undanröjt kvarvarande tvivel om huruvida försäljningspriset motsvarade marknadspriset. Mot bakgrund av de värderingshandlingar som styrker att värdet av marken var högre än det slutliga priset, anser kommissionen emellertid att det finns tillräcklig grund för att dra slutsatsen att priset inte var ett överpris och att det snarare låg under marknadspriset. Följaktligen kan man dra slutsatsen att affärstransaktionen inte gav företaget någon otillbörlig ekonomisk fördel och att det slutliga priset inte innehöll något inslag av statligt stöd.

Lånen från Fogasa

Så som klargjordes när förfarandet inleddes finns ingen anmärkning mot Fogasas ingripande i den mån den tillgodosåg de berättigade kraven från arbetstagarna vad beträffar löner som på annat sätt inte hade betalats ut. I den meningen utgjorde avtalen inte någon form av statligt stöd; detta ingripande har skett i enlighet med artikel 3 j i EG-fördraget. Icke desto mindre utgör de kostnader som täcktes en del av företagets normala driftkostnader och i princip skall företaget självt täcka dessa med egna medel. Varje form av bidrag från staten till sådana omkostnader skall anses utgöra stöd förutsatt att företaget får ekonomisk fördel av det, oavsett om betalningarna sker direkt till företaget eller om de förmedlas via ett statligt organ.

Så som nämnts i avdelning IV, enligt båda avtalen, var den räntesats som tillämpades den lagstadgade, dvs. 9 %. När det skulle beslutas om denna räntesats överensstämmer med de normala marknadsvillkoren har kommissionen för vissa likartade fall, även dem i samband med lån från Fogasa, i enlighet med kommissionens beslut 91/1/EEG [1] och statligt stödärende C 56/94 [2], jämfört denna räntesats med den genomsnittliga räntesats som tillämpas av alla privata banker i Spanien avseende lån med en löptid på mer än tre år.

[1] EGT nr L 5, 8.1.1991, s. 18.
[2] EGT nr L 298, 22.11.1996, s. 14.

I detta fall var enligt den spanska riksbankens (Banco Central) statistik den genomsnittliga räntesatsen som tillämpades av de privata bankerna för lån på mer än tre år under den berörda perioden följande: 1992: 17,28 %; 1993: 16,19 %; 1994: 12,51 %. Dessa räntesatser är avsevärt högre än de som tillämpades enligt låneavtalen, särskilt det första. De övriga villkoren i låneavtalen (den tydliga omläggningen av det första avtalet [troligtvis beroende på de betalningsförseningar som hade skett i det första avtalet] och den största delen av amorteringarna på kapitalbeloppet och räntebetalningarna som i båda avtalen lagts mot slutet av betalningsperioden tydligen för att hjälpa företaget på fötter igen) motsvarar inte heller lån som beviljas på sedvanliga marknadsmässiga villkor, särskilt mot bakgrund av att skulden var garanterad genom en inteckning i mark och att Fogasa skulle ha varit en prioriterad fordringsägare i fall av konkurs eller ekonomiskt obestånd.

Följaktligen måste man dra slutsatsen att avtalen innehöll ett inslag av statligt stöd enligt bestämmelsen i artikel 92.1 i EG-fördraget och i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin, och att detta stöd var olagligt (stödet anmäldes inte till kommissionen i enlighet med artikel 93.3 i EG-fördraget samt artikel 6 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin). Det är svårt att bedöma det exakta omfånget av otillåtet stöd som transaktionen innehåller, men det utgör i alla händelser en ekonomisk fördel till följd av den reducerade räntesats som har tillämpats från och med den tidpunkt då lånen ursprungligen beviljades.

Upphävandet av betalningsinställelsen

Kommissionen kan enligt de uppgifter den förfogar över dra slutsatsen att betalningsinställelsen i juni 1992 och dess upphävande i oktober 1993 var åtgärder som vidtogs i enlighet med allmän praxis i Spanien när det gäller obeståndsärenden. Det råder heller inget tvivel om att de statliga fordringsägarna, inklusive socialförsäkringskassan, varit i minoritet och deras samtycke till överenskommelsen gavs efter de privata fordringsägarnas uppgörelse, i syfte att delvis avskriva skulden genom att emittera konvertibla obligationer. Dessutom hade socialförsäkringskassan, trots att den var prioriterad fordringsägare och inte var tvungen att ansluta sig till överenskommelsen (som man undertecknade i enlighet med gällande lagstiftning), möjlighet att avsäga sig sin förmånsrätt och delta i överenskommelsen. Kommissionen noterar att socialförsäkringskassans beslut inte tycks ha påverkat de privata fordringsägarnas beslut att godkänna överenskommelsen och inte innehöll något villkor eller någon form av nedskrivning av den utestående skulden, som under tiden praktiskt taget helt återbetalades, dels kontant, dels genom en försäljning av de konvertibla obligationerna.

Upphävandet av socialförsäkringskassans beslut om kvarstad förefaller snarare ha varit en nödvändig följd av anslutningen till överenskommelsen än ett initiativ för att underlätta samarbetet. Dessutom förefaller det som om BCI:s inteckningar också kunde hävas, eftersom de lån för vilka de hade utgjort säkerhet återbetalades.

Följaktligen drar kommissionen slutsatsen att de statliga fordringsägarnas och i synnerhet socialförsäkringskassans ingripande var i enlighet med allmän praxis och som sådant inte gav Tubacex någon ekonomisk fördel och alltså inte utgjorde statligt stöd.

Frågan om varför socialförsäkringskassan handlade som den gjorde när det gällde lånen som uppstått efter betalningsinställelsen har också förklarats på ett tillfredsställande sätt. Icke desto mindre tycks förvaltningen av skulden genom överenskommelsen om omläggning av skulden inte ha motsvarat marknadsmässiga villkor även om den följde gällande lagstiftning. Som tidigare har noterats beträffande Fogasa var den genomsnittliga räntesatsen enligt statistik från Spaniens riksbank (Banco Central) vid tidpunkten för omläggningen av lånen 1994 12,51 % för privata banker för lån som löper på mer än tre år, jämfört med den tillämpade räntesatsen på 9 %. Med avseende på de kriterier som tillämpades beträffande Fogasa måste man följaktligen dra slutsatsen att omläggningen innehåller statligt stöd enligt artikel 92.1 i EG-fördraget och gemenskapsreglerna om stöd till stålindustrin, som är olagligt eftersom den inte anmäldes till kommissionen. På samma sätt som avseende lånen från Fogasa är det svårt att fastställa den exakta omfattningen av det olagliga stödet, men det motsvarar minst den ekonomiska fördelen av den tillämpade räntesatsen på 9 % i den avtalade omläggningen av lånen.

VI

Efter att ha slagit fast att låneavtalen med Fogasa och omläggningen av skulden till socialförsäkringskassan efter betalningsinställelsen utgör olagligt statligt stöd, måste kommissionen ta ställning till om de är förenliga med den gemensamma marknaden.

Eftersom Acería de Álava är ett företag som omfattas av artikel 80 i EKSG-fördraget, i kraft av att det tillverkar produkter som förekommer i förteckningen i bilaga I till fördraget, är bestämmelserna i detta fördrag och gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin tillämpliga för de nämnda transaktionerna i den mån de har gynnat företaget i fråga.

Artikel 4 c i EKSG-fördraget förbjuder alla typer av subventioner, i vilken form de än förekommer. Reglerna för stöd till stålindustrin, som antagits med rådets samtycke i enlighet med artikel 95 i EKSG-fördraget föreskriver som ett undantag till det allmänna förbudet i artikel 4 c i fördraget, möjligheten att betrakta vissa former av stöd som förenliga med den gemensamma marknaden, dvs. stöd till forskning och utveckling (artikel 2), stöd till miljöskyd-

dande åtgärder (artikel 3), stöd till nedläggning av företag (artikel 4) samt de stöd som återfinns i de allmänna bestämmelserna om regionalt stöd till vissa områden inom gemenskapen som inte omfattar det spanska territoriet (artikel 5). Driftstöd samt undsättnings- och omstruktureringsstöd är förbjudna. De ifrågavarande transaktionerna motsvarar följaktligen inte någon av de tillåtna stödkategorierna.

Däremot omfattas åtgärderna till förmån för Tubacex av artiklarna 92 och 93 i EG-fördraget, eftersom det handlar om verksamhet som inte omfattas av bestämmelserna i EKSG-fördraget (tillverkning av sömlösa rostfria stålrör). Enligt vad som påpekades när förfarandet inleddes skall medlemsstaterna på förhand anmäla till kommissionen alla stödordningar som rör sektorn för sömlösa stålrör i enlighet med rambestämmelserna för statligt stöd till vissa sektorer inom järn- och stålindustrin som inte omfattas av EKSG-fördraget [1], som är ett dokument som utarbetats till följd av den särskilt känsliga konkurrenssituationen inom de stålsektorer som inte omfattas av EKSG-fördraget och de nära sambanden mellan primär stålframställning och järn- och stålindustrin, eftersom stöd till stålkoncerners dotterbolag i förlängningen kan gynna verksamhet som regleras av ESKG-fördraget och därmed återverka på stödpolitiken för stålindustrin inom Europeiska kol- och stålgemenskapen.

Artikel 92.1 i EG-fördraget fastställer principen att, om inte annat föreskrivs i fördraget, är statliga stöd som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion oförenliga med den gemensamma marknaden i den utsträckning de påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

Som kommissionen underströk när förfarandet inleddes förekommer det handel mellan medlemsstaterna med de produkter som tillverkas av Tubacex, vilket innebär att varje form av stöd till detta företag kan förstärka dess ställning gentemot konkurrenterna och därigenom påverka handeln mellan medlemsstaterna och snedvrida konkurrensen.

Med hänsyn till formen för och ändamålet med det stöd som avses är undantagen enligt artikel 92.2 från den princip som fastställs i artikel 92.1 inte tillämpliga i detta fall.

Artikel 92.3 i fördraget fastställer att vissa typer av stöd kan anses förenliga med den gemensamma marknaden. Vad beträffar undantaget i artikel 92.3 a kan den region där företaget är beläget inte komma i fråga för denna typ av stöd, och de spanska myndigheterna har för övrigt inte begärt att detta undantag skall tillämpas. Undantaget artikel enligt artikel 92.3 b är inte heller tillämpligt eftersom stödet inte syftar till att främja genomförandet av ett viktigt projekt av gemensamt europeiskt intresse eller till att avhjälpa en allvarlig störning i den spanska ekonomin.

Artikel 92.3 c innehåller ett undantag för "stöd för att underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter", när detta inte påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset. Stödet till Tubacex skulle kunna betraktas som stöd till ett krisdrabbat företag med hänsyn till företagets ekonomiska ställning vid tidpunkten för stödets beviljande och skulle alltså kunna bedömas med utgångspunkt från nämnda undantag.

Kommissionen anser att stöd till företag i kris medför en hög risk att sysselsättnings- och arbetsmarknadsproblem flyttas över från en medlemsstat till en annan. Sådana stöd anses utgöra ett medel för att hindra marknadskrafternas naturliga verkningar, nämligen att icke konkurrenskraftiga företag försvinner i samband med anpassningen till ändrade konkurrensförhållanden. Samtidigt kan sådant stöd ge effekter som snedvrider konkurrensen och handeln genom att de påverkar stödmottagarens prispolitik, så att denne väljer att tillgripa underprissättning för att bli kvar på marknaden.

Av den anledningen har kommissionen med tiden utvecklat ett särskilt synsätt vid bedömning av stöd till krisdrabbade företag vilket framgår av den åttonde rapport om konkurrenspolitiken (punkt 227) och gemenskapens riktlinjer för undsättnings- och omstruktureringsstöd till krisdrabbade företag [2]. Enligt dessa får stödets omfattning inte överstiga vad som är absolut nödvändigt för att upprätthålla driften vid företaget fram till dess att nödvändiga åtgärder vidtas för att återställa företagets lönsamhet och på villkor att ett sunt omstruktureringsprogram verkställs som gör det möjligt att återställa företagets långsiktiga lönsamhet, inklusive åtgärder som kapacitetsnedskärningar, för att kompensera de negativa verkningarna för konkurrenterna (särskilt i sektorer med kapacitetsöverskott, så som i detta fall).

De spanska myndigheterna har inte gjort något försök att påvisa att åtgärderna innehåller undsättnings- eller omstruktureringsstöd och man har inte heller lagt fram bevis för att en omstruktureringsplan har funnits eller för att Tubacex har minskat sina marknadsandelar. Det bekräftas därmed att det enda syftet med stödet var att möjliggöra företagets fortsatta drift.

[1] EGT nr C 320, 13.12.1988, s. 3.

[2] EGT nr C 368, 23.12.1994, s. 12.

VII

Följaktligen måste man dra slutsatsen att det stöd som beviljades Tubacex och dess dotterbolag Acería de Álava i form av två lån från Fogasa och omläggningen av skulden till socialförsäkringskassan efter betalningsinställelsen är olagligt, eftersom det beviljades utan att föregås av en anmälan till kommissionen, i strid mot gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin och artikel 93.3 i fördraget, samt är oförenligt med den gemensamma marknaden, eftersom

— det stöd som beviljades till Acería de Álava är oförenligt med gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin och följaktligen med artikel 4 c i EKSG-fördraget,

— det stöd som beviljades Tubacex är oförenligt med den gemensamma marknaden i enlighet med artikel 92 i EG-fördraget.

Eftersom stöden är olagliga och oförenliga med den gemensamma marknaden, måste de återbetalas och dess ekonomiska effekter undanröjas i syfte att återupprätta den situation som rådde innan de beviljades.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De åtgärder som vidtagits av Spanien till förmån för Compañia Española de Tubos por Extrusión SA (Tubacex) och Acería de Álava innehöll inslag av statligt stöd som hade beviljats lagstridigt och är oförenliga med den gemensamma marknaden enligt artikel 92 i EG-fördraget och beslut nr 3855/91/EKSG, eftersom den räntesats som tillämpades understeg de marknadsmässiga räntesatserna. Följande åtgärder berörs:

1. Låneavtal som undertecknades den 10 juli 1992 mellan lönegarantifonden (Fogasa), Tubacex och Acería de Álava avseende ett totalt kapitalbelopp på 444 327 300 pesetas, vilket ändrades genom avtal av den 8 februari 1993 och den 16 februari 1994 (vilka omfattade kapitalbeloppen 376 194 872 pesetas respektive 372 000 000 pesetas).
2. Låneavtal som undertecknades den 10 mars 1994 mellan Fogasa, Tubacex och Acería de Álava avseende ett kapitalbelopp på totalt 465 727 750 pesetas, vilket ändrades genom avtal den 3 oktober 1994 till ett kapitalbelopp på totalt 469 491 521 pesetas).
3. Avtal som undertecknades den 25 mars 1994 mellan socialförsäkringskassan och Acería de Álava avseende omläggning av en skuld på 274 409 604 pesetas.
4. Avtal som undertecknades den 12 april 1994 mellan socialförsäkringskassan och Tubacex avseende omläggning av skulder till ett värde av 1 409 957 329 pesetas.

Artikel 2

Spanien skall upphäva inslagen av statligt stöd i de åtgärder som avses i artikel 1 genom att dra tillbaka dem eller genom att tillämpa normala marknadsmässiga villkor när det gäller den effektiva räntan från den tidpunkt när Fogasa ursprungligen beviljade lånen och när omläggningen av skulden till socialförsäkringskassan efter betalningsinställelsen överenskoms, samt återbetala det belopp som utgör skillnaden mellan den marknadsmässiga räntan och den ränta som tillämpades fram till dagen för det faktiska upphävandet av stödet.

Detta belopp skall återbetalas i enlighet med de förfaranden och de bestämmelser som föreskrivs enligt spansk lag och även omfatta den upplupna räntan. Den räntesats som skall tillämpas skall vara den normala marknadsräntan som avses i första stycket, och räntorna skall beräknas från och med den dag då stödet beviljades fram till dagen för den faktiska återbetalningen av stödet.

Artikel 3

De övriga åtgärder som varit föremål för förfarandet enligt artikel 93.2 i EG-fördraget och artikel 6.4 i beslut nr 3855/91/EKSG, dvs. försäljningen av ett markområde till den baskiska regeringen och offentliga myndigheters deltagande (i synnerhet socialförsäkringskassan) i upphävandet av betalningsinställelsen, utgör inte statligt stöd och förfarandet kan därför anses avslutat.

Artikel 4

Spanien skall inom två månader efter det att detta beslut har delgivits meddela kommissionen vilka åtgärder man vidtagit för att följa detta beslutet.

Artikel 5

Detta beslut riktar sig till Konungariket Spanien.

Utfärdat i Bryssel den 30 juli 1996.

På kommissionens vägnar

Hans VAN DEN BROEK

Ledamot av kommissionen